

PEYGAMBERİMİZİN İZİNDEN GİDEN YOLCULAR TARİKATLAR

Eûzübillâhimineşşeytânirracîm

Bismillâhirrahmânirrahîm

el-Hamdülillâhirabbi'l-âlemîn. Ve'l-âkıbetü li'l-müttakîn. Ve's-salâtü ve's-selâmu alâ seyyidinâ Muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn.

İ'lemû eyyühe'l-ihvân. Enne efdale'l-kitâbü kitâbullâh ve enne efdale'l-hedyi hedyü Muhammedin sallallahu aleyhi ve sellem. Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ. Ve külle muhdesin bid'ah. Ve külle bid'atin dalâleh. Ve külle dalâletin fi'n-nâr. Ve bi's-senedili muttasili ile'n-nebiyyi sallallahu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

«كَانَ يَصُومُ عَاشُورَاءَ وَيَأْمُرُ بِهِ. عَمَّ، عَنْ عَلِيٍّ.»

Kâne yesûmu âşûrâe ve ye'muru bihi.

Okuduklarımız hayat-ı Peygamberîdir.

Hayat-ı Peygamberî *sallallahu aleyhi ve sellem*, tasavvufun köküdür. Tasavvufun kökü, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in hayatıdır. Tarikatın münkirleri -Allah hepimizin

hakkında hayırlar nasip etsin- âkıbetleri çok acıdır. Çünkü tarikat, Resûlullah'ın hâline uymaktır. Tasavvuf zaten laf değil, hâl ilmidir. Kâl ilmi değil, hâl ilmidir. Hâl, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in hâlidir. Gaye, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in hâline kendimizi uydurabilmektir. İşte ne zamandan beri okuyoruz; namaz, oruç, zekât, hac; bütün hâllerine insan kendini uydurabildi mi en bah-tiyar insan odur.

Cenâb-ı Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*, aşûre günü -Muharrem'in onuncu günü- oruç tutardı. Onunla "Siz de tutun!" diyerek bize de emrediyor.

Yevmün şerîfün. O gün bir güzel gündür ki Allahu Teâlâ Musâ *aleyhisselam*'ı Firavun'un şerrinden kurtardı. Firavun'un helâk olduğu, Musâ *aleyhisselam*'ın da kurtulduğu bir gündür o. Nuh *aleyhisselam*'ın gemisinde yüzenlerin kurtulduğu gündür o gün. Yusuf *aleyhisselam*'ın hapisten kurtulduğu gündür.

O gün bütün mahlukât oruç tutarmış. On-dan dolayı Cenâb-ı Peygamber de tutmuş. Bize de emretmişler ki; "Siz de tutun!" Fakat Mu-harrem'in yalnız onuncu günü değil dokuzuncu

günü de ilâve etmek, yahut onuncu ile onbirinci günü beraber tutmayı efdal bulmuşlar.

«كَانَ يَصُومُ الْإِثْنَيْنِ وَالْخَمِيسَ. هـ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ.»

Kâne sallallahu aleyhi ve sellem yesûmu'l-isneyni ve'l-hâmîse.

“Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri, her perşembe ve her pazartesi oruç tutarlardı.”

Binâenaleyh dervişlik taslayan, dervişliği de bırak Müslümanlık taslayan insanların hepsinin de kendisini Peygamber'e uydurması, benzetmesi için perşembeyi-pazartesiye bırakmaması lazım. Hasta olmadıkça bir mâzereti olmadıkça her pazartesi ve her perşembeyi tutarlarmış.

«كَانَ يَصُومُ مِنْ غُرَّةِ كُلِّ شَهْرٍ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ، وَقَلَّمَا كَانَ

يُفْطِرُ يَوْمَ الْجُمُعَةِ. ت، عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ.»

Kâne yesûmu min ğurrati külli şehrin selâsete eyyâmin ve kallemâ kâne yüftiru yevme'l-cumuati.

“Her ayda bazan ilk üçünü, bazan son üçünü, bazan 13, 14, 15’ini tutmak sûretiyle her ay üç gün oruç tutarmış. Nadiren de, cuma günleri iftar ederlermiş.

«كَانَ يَصُومُ تِسْعَ ذِي الْحِجَّةِ، وَيَوْمَ عَاشُورَاءَ، وَثَلَاثَةَ
أَيَّامٍ مِنْ كُلِّ شَهْرٍ: أَوَّلَ اثْنَيْنِ مِنَ الشَّهْرِ، وَالْخَمِيسَ
وَإِلِثْنَيْنِ مِنَ الْجُمُعَةِ الْأُخْرَى. حم، د، ن، عَنْ حَفْصَةَ.»

*Kâne yesûmu tis'a zi'l-hicceti ve yevme
âşûrâe ve selâsete eyyâmin min külli şehrin ev-
vele'sneyni mine'ş-şehri ve'l-hamîse ve'l-is-
neyni mine'l-cumuati'l-uhrâ.*

“Hac ayının öndeki dokuz gününü de oruç tutarlarmış.”

Dokuzuncu gün oruç tutmak hacılara mekruh. Onuncu gün kurban bayramı, kurban kesinceye kadar oruçlu olur, kurbanını kestikten sonra iftar eder.

Binâenaleyh bize de layık olan odur.

“Ama işimiz var.”

İş, ihtiyaç kadardır. İhtiyaçtan fazla olan işler insanda yorgunluğa sebep olur, fazla para

kazanmağa sevk eder. Onlar dünya muhabbetinden nâşidir, dünyayı sevmekten ibarettir. Karnını doyurup Allah'a ibadet edecek kadar bir kuvvet elde edebildin mi, çoluk çocuğun nafakasını temin edebildin mi, kâfî gelir o! Ondan sonra, insanın ibâdet ü tâate kendisini vermesi lazım gelir.

Ve selâsete eyyâmin min külli şehrin ev-vele'sneyni mine'ş-şehri ve'l-hamîse ve'l-isneyni mine'l-cumuati'l-uhrâ. “Zilhiccenin dokuz gününü tutuyor. Arkasından aşûre gününü tutuyor. Her aydan da üç gün tutuyor. Her aydan üç gün oruç tutuyor. Ayın ilk pazartesisini tutuyor. Ertesi haftanın da perşembesiyle pazartesisini tutup üçe tamamlıyor. Bir haftada bir kısmını, bir haftada da diğer kısmını tutuyor.”

«كَانَ يَصُومُ مِنَ الشَّهْرِ السَّبْتِ وَالْأَحَدِ وَالْإِثْنَيْنِ،
وَمِنَ الشَّهْرِ الْآخِرِ الثُّلَاثَاءِ وَالْأَرْبَعَاءِ وَالْخَمِيسِ.

ت، عَنْ عَائِشَةَ.»

Kâne yesûmu mine'ş-şehri's-sebte ve'l-ehade ve'l-isneyni ve mine'ş-şehri'l-âhari es-sülesâe ve'l-erbiâe vel hamîse.

Kâne yesûmu mine'ş-şehri's-sebte ve'l-ehade ve'l-isneyni. “Bir ay cumartesi, pazar ve pazartesi tutuyor.” *Ve mine'ş-şehri'l-âhari es-sülesâe ve'l-erbiâe vel hamîse.* “Öteki ayda salı, çarşamba ve perşembeyi tutuyor. Bu sûretle senenin her günü oruçlu geçmiş oluyor.”

İmâm-ı Gazâlî hazretleri'nin *Eyyühe'l-Veled* diye mâruf, çocuğuna hediye ettiği bir kitabı var. O kitabında bazı fadâilden bahsetmiş. Onlardan da birazcık okuyayım:

“İnsan için lazım olan şey, mütâbaât-ı Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'dir. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'e uymaktır.”

Onun yaptığı gibi yapmak, yattığı gibi yatmak, yediği gibi yemek, gezdiği gibi gezmek, giydiği gibi giymektir...

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* nefsinden emîn, Allahu Teâlâ'nın himayesinde

ve hıfzında! Mâsum, istese de yapamaz, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*! Çünkü Cenâb-ı Hak onu himâyesine almıştır, hıfzına, emniyetine almıştır; onu kendi başına bırakmaz, istese de yaptırtmaz. İstemez ya, farz-ı muhal, o mâsum. Mâsum olduğu halde bakın nasıl riyâzet yapıyor! Her gün oruç tutuyor demek!

Bu orucun ne faydası var?

“Faydası şu ki az yemek insanı en yüksek makama ulaştırır!”

Çok yemekle insan yükselemez, vücudu şişer, kuvveti artar; âlâ-i ılliyyîn denilen ruhâniyet makamlarına yükselemez. Az yemeklik insanı böyle makam-ı âlâ-i ılliyyîne ulaştırır ki o da oruçla olur.

“Çok yemek de insanı esfel-i sâfilîne, hayvanlar derekesine düşürür.”

Müslümanlar yakın zamana kadar bir öğünle, bazen de iki öğünle iktifâ ederlerken bugün üçe çıkarmışlardır. Sabah, öğle, akşam; beslenme kaidelerine muvafık olacakmış. Bu da Avrupa’dan bize geçmiş. Hâlbuki eski müslüman bir sabah yedi mi bir de akşam yemiş.

Zünnûn-ı Mısrî diye bir evliyâullah var, o diyor ki;

“Hikmet denilen bir nimet, bir devlet, bir nur var ya; o, dolgun midelerde bulunmaz!”

Ne kadar okursan oku, ne kadar büyük bilersen bil; fakat o hikmet nimeti dolgun midelere inmez, orada durmaz.

Musannif İmâm-ı Gazâlî hazretlerinin *Min-hâcü'l-Âbidîn* isminde bir kitabı daha var; o kitabında demiş ki;

a. Az Uyku, Az Konuşma, Çok Namaz

“Ben Lübnan dağında birçok ricâlullah, ehlullah ile karşılaştım. Bana dediler ki; sen ehl-i dünyaya döndüğün vakitte onlara söyle ki dört şeye çok dikkat etsinler:

1. Kim ki yemeği çok yer, ibadetin lezzetini bulamaz o.

Geceleri uyumasa da gündüzleri akşama kadar ibadet de etse, ibadetin lezzetini bulamaz; çünkü tok.

Tokun, açın hâlinden haberi olmaz derler. Büyüklerin nasihati bu, benim değil.

2. Her kim ki çok uyuyor; o da ömrünün bereketini bulamaz.

Uyku ile geçer vakti.

3. Çok konuşmaya alışmış bir kimse, dünyadan İslâm dini ile çıkamaz.

Allah muhafaza etsin. Çok konuşacağına, dilini Allah'ı zikirle meşgul et! Tesbih ile meşgul et, tefekkür ile meşgul et kendini.

şimdi bakın, yaz; bütün zenginler sef peřinde!

Neden?

Tokluktan!

Tokluđu ne ile geçirecek?

Sef ile geçirecek; bu zarar yeter insana!

Sehl denilen evliyllahtan bir zât var, o diyor ki;

“Bütün hayırlar dört şeyin içerisindedir ki evliyâ, bdel dedikleri ztlar onlardan olur. Bunlardan birisi açlıktır. Açlık bizim sermayemizdir. Çünkü l-i ılliyyne ancak açlıkla çıkılır, toklukla çıkılmaz. l-i ılliyyne çıkmak, ibadetin lezzetini bulmak ve sir kemâlât ancak açlık ve sabırla olur. Ama bu açlık, çok a olup da vücudu düşürecek, kuvvetten alacak kadar değil.”

Vasat, orta bir açlık. Çünkü o senin bineğindir. Ona lazım olan kuvveti vermezsn, seni

taşımaz. Mesela arabanın benzinini koymazsan o seni taşımadığı gibi; vücutta da kuvvet hâsıl olmadıkça ibadet tâat edemezsin. Kendini riyâzete verir, oruca verir vücudunu düşürür de namaz kılamayacak hâle gelersen olmaz.

Hâlbuki namaz, oruçtan efdal! İki rekât namaz, bir oruca bedeldir. Oruçta akşama kadar aç kalırsın. İki rekât namaz iki dakikada kılınır; o ondan efdal olur. Namazdaki efdaliyet üstündür.

“Çok konuşanlar dünyadan İslâm dini ile çıkamaz.” dedi ya, buna karşılık bazı büyükler demişler ki;

“Dilini tut! Çünkü belâlar sözlere bağlıdır. Söze göre belâlar başa gelir.”

Abdullah b. Mübârek denilen bir evliyâ var; meşâyihden ve hadis alimidir. O da diyor ki;

“Dilini tut! İnsanın ölümüne, katline sebep olan en süratli şey dilidir. Lisan, gönlün de delilidir.”

Gönlünde ne varsa, dilinden o çıkar. Kapta ne varsa, akıttığınız vakitte o akar. Bal varsa bal akar; sirke varsa sirke akar. Kalbinizde Al-

lah rızası dolu, Allah ile meşgulse; lisandan Allah'a müteallik nasihatler çıkar. Fakat dünya ile doluyorsa boş laflar çıkar.

“Lisanın senin aslanındır. O orada kenarda bağlı duruyor.”

Bıraktın mıydı, evvela seni yer o. Aslan ne yapar? Parçalar.

Mâlik b. Dinâr denilen büyük zât var; diyor ki;

“Kalbinde kasavet var, sıkıntı var, darlık var. Bedeninde bir ağırlık, yorgunluk, iştahsızlık var; bir gençlik gücü yok. Rızıkında da bir darlık var; çalışıyorsun ama ekmek parasını zor topluyor. İyi bil ki sen hoşla gitmeyen sözler konuşmuşsun, boş laflar konuşmuşsun; bütün bunlar ondan dolayıdır.”

Sen şimdi dersin ki, “Hocaefendi! Ne kadar budala insanlar var ki çeneleri boş laf konuşur, rızıkları da pek boldur.”

Vardır öyle insanlar. Sen onları hesaba katma! Sen bu büyüğün dediğine bak! Sende bir kasâvet-i kalb varsa rızıkında bir darlığın varsa vücudunda bir ağırlığın varsa bil ki konuşmalarındaki hatalarından dolayıdır. Boş laflarla ömrün geçmiş, vakti geçmiş.

Demişler ki; “Sadakanın en efdali dilini tutmaktır.”

İşte çok para veriyorsun, beş yüz lira, bin lira, elli bin lira, yüz bin lira... Hayır! Dilini tutabiliyor musun; en efdal sadaka odur! Çünkü onu boş laflara alıştırdın mı mahvoldun gittin!

“Kim dilini tutarsa Allah da onun ayıplarını örter.”

Şimdi öyle bir devre düştük ki dili tutmak nerede; ne kadar yalan var, ne kadar iftira var, birbirimizin aleyhinde yağmur gibi yağıdırıyoruz. Nerede düşüneceksin artık bu kemâlât-ı insaniyyeyi sen? İnsanlığın kemâlâtı parayı toplamak ve mevkilerin sahibi olmak; onun için aleyhte vs. nasıl konuşuyorsa konuşuyor adam.

Hâlbuki ne kadar kötü! İnsan konuşurken dirhemle konuşacak. Kimseyi incitmeyecek, kimseyi darıltmayacak. Kimsenin aleyhinde konuşmayacak. Kimsenin hatasını ortaya koymayacak. İnsanların hatasını ortaya koyanların hatalarını da Allah yüzlerine çarpacak. Binâenaleyh bunlar çok dikkat isteyen şeylerdir. Bu büyüklerin sözleri çok kıymetli sözlerdir.

“Söz belâdır. Vaktini kaçıyorsun, ömrünü boş şeylerle tüketiyorsun. Ancak sana fayda verecek söz zikrullahtır.”

Sükûn-ı lisân selâmetü'l-insân.

İnsanın selameti dili tutmakta! Dil tutulmaz, mide dolu oldukça. Onun için Cenâb-ı Peygamber, orucu çok tutuyordu ki açlık, insanın konuşmasına meydan vermez. Açlıktan kendi derdinle meşgulsün, karnını sıkıyordu. Cenâb-ı Peygamber, karnına taş bağlayıp da sıkıyordu, değil mi? Yediği arpa ekmeği değil miydi? Sofuluk nerede ya?

“İnsanın belâları hep dilinden gelmiş. İnsanın salâhı da dilini tutmakta imiş. İnsanların telefi lisanlarından oluyormuş.”

“Az ye!” dedi, “Az konuş!” dedi. Şimdi de diyor ki, “Az uyu!” Uykuyu da azalt! Mesela, “Altı saat uyku yeter!” derler. Altı saatten aşağısı, yaşlılar için belki olabilir. Sekiz saat ortadır ama altı saat de insana yeter.

İnsanın ömrü, sermayesi olduğuna göre; bu ömrün içinde namaz mı kılacak, Kur'an mı okuyacak, zikir mi yapacak, teşbih mi çekecek?.. Bunlar, uyanıklığa bağlı. Uyuduğu vakit,

bu ömür denilen şey uyku ile geçince insan tabiatıyla bu fadâilden mahrum kalacak.

Ekmeği azalt, lafı azalt, uykuyu azalt ama bununla beraber;

“Namazı çoğalt! Çünkü namaz bütün ibadetlerin her çeşidini câmîdir. Bedenle bir kere yatıp kalkıyoruz. Malî olarak da bedenlerimizi besliyoruz. Kalbimiz ona göre; namaz kılmak için yıkanacağız, abdestleneceğiz. Setr-i avret, namaz kılmak örtüneceğiz; açık olarak namaz kılınmaz. Kâbe’ye karşı yöneleceğiz; hatırı-mıza gelecek her şey. Ve bununla beraber bir de hudû ve huşû denilen şeyi kapmağa çalışacağız, yapmağa çalışacağız. Cenâb-ı Hakk’a “Aman yâ Rabbi...” diyerek yalvaracağız! El-ham’dan başlıyoruz, Kur’an okuyoruz. *Etta-hiyyâtü*’de kelime-i şehâdet getiriyoruz. *Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühû ve resûlühû*. Ayakta duruyoruz, oturuyoruz. Rükû, tekbir, tesbih, teh-lil... Hepsini yapıyoruz. Hepsi namazın içerisinde. Onun için namaz, her çeşit ibadeti câmî.

Onun için Cenâb-ı Peygamber gittiği yerde namaz kılıyor, kalkarken namaz kılıyor, yolda kılıyor, gece kalkıyor kılıyor...

Gece ibadetleri ne kadar efdaldır. Hangimiz şimdi gece kalkıp da bir ibadet edebiliyor!

Niçin?

Karnımız tok! Gece ibadetine açlar kalkabilir. Tokların kalkması çok zordur.

Lafı az yap, yemeği az yap, uykuyu az yap; ama namazı çok yap!

Bundan sonra da;

“Sadakayı da çok ver! Sadakanın efdali, insanın sevdiği malından verdiği sadakadır.”

Artan, kullanamayacağı, yiyemeyeceği, harcayamayacağı maldan verilen sadakanın sevabı az olur.

Mal sahibi malının en sevdiğinden verecek!

“Mal, senin verdiğindir. Vermediğin senin değil başkasının, mirasçı kimse onundur.”

Çünkü Allahu Teâlâ;

﴿ مَا عِنْدَكُمْ يَنْفَدُ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ بَاقٍ ﴾

*Mâ indeküm yenfedü ve mâ indallâhi bâkin*¹ “Senin yanındaki fâni, ind-i ilâhiyedeki bâki!” *En-buyuruyor.*

Hangisi ind-i ilâhiyedeki?

Verdiğin sadakalar!

Estâizübillâh:

﴿لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ﴾

*Len tenâlü'l birra hattâ tünfikû mimmâ tühubbûne*² “Sevdiğiniz şeylerden Allah rızası için harcamadıkça iyiliğe erişemezsiniz.”

Sadakanın, iyiliğin, ihsanın en güzeli; infak edeceksin ama sevdiğinden vereceksin! Onu bir yerde görmüştüm de, “Sevdiğini, sevdiğine, sevdiğin gibi vereceksin!” demiş.

Hz. Enes diyor ki;

Kıyamet günü bir adam getirmişler. Cehennemde yanmış bu adam, sonra çıkarmışlar. Demişler: “Gördün mü azabı?” “Gördüm.” de-

¹ 16/Nahl, 96

² 3/Âl-i İmrân, 92

miş. “Şimdi dünya kadar malın olsa sen azaptan kurtulmak için o malını verir misin?” “Veririm.” demiş. Gördü ya cehennemdeki şiddeti. “Dünya malım olsa, onun hepsini vereyim de aman oraya bir daha beni koymayın!” diyor. Cenâb-ı Hak da diyor ki; “Doğru söylemiyor bu! Ben ona dünyada iken ‘Birazını ver.’ dedim de o birazına kıyamadı. Şimdi bugün nasıl verecek hepsini?”

b. Gece Namazının Fazileti Ve Önemi

Ali *radiyallahu anh*'ten bir hikâye anlatılıyor. Ali *kerremallahu vecheh*, Resûlullah Efendimiz'e sormuş:

“Yâ Rasûlallah! Kur'an okumak istiyorum, ne buyurursunuz?”

“Yâ Ali! Sadakaya devam et, sadakaya mülâzemet et!”

Kur'an'ı oku ama sadakayı da bırakma!

“Çünkü sadaka senin ateşten kurtulmana, cehennemden kurtulmana bir emandır.”

Onun için yarım hurmacık da olsa onunla kendini cehennemden korumaya çalış. Mümkünse onu da ver! Bundan ne olacak, diye sadakayı bırakma!

“Yâ Rasûlallah! Sana salât u selâm getirmek istiyorum, ne dersiniz?”

“Salât ü selâm getir ama sadakaya da devam et!”

“Tesbih çekiyorum, ne dersiniz?”

Sadakaya devam et! Tesbihi çek ama sadakayı da bırakma! Çünkü sadaka, cenneteki hûrilerin mehidir.”

Şimdi nikâh kıyıyoruz ya, “Kaç para vereceksin bakalım nikâh parası?” diye soruyoruz. On lira, yüz lira, bin lira... Nikâhlarda bu mehir denilen şey; sünnet diyenler var ama vacib mesabesindedir. Herkes nikâh kıyıldıktan sonra hanımına vereceği mehri takdir edecek. Takdirsiz olarak, “Aldın mı? Aldım. Verdin mi? Verdim. Hadi yallah...” Olmaz öyle! Bir kâide, bir usûl-i diniyye var. Bu usûl-i diniyyeye de riayet lazım.

Yalnız şunu arz edeyim ki geçen bir şey duydum, bana acı geldi: Yahudi çocuğu evleniyormuş, bizim müslümanlardan birisini de davet etmiş. “Bizim bugün havrada nikâh kıyılacak, sen de gel!” demiş. Bu efendi de gitmiş. Orda tam iki saat merasim yapılmış. Haham neler okuyor, neler diyorsa... Üfürüp püfürüp bir

şeyler yapıyor. İki saat orada bir merasim ile nikâh cemiyeti yapılıyor.

Bizim nikâh cemiyetimizde ne oluyor?

Bir salât u selâm okuyoruz. “Aldın mı oğlum?” “Aldım.” “Sen de vardın mı?” “Vardım.” diyor. Ama, “Ne vereceksin bakalım buna?” deyince; “Ben merkep almıyorum ki!..” diyenler de var. Allah muhafaza etsin.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in sünnetidir bu, o takdir etmiş. Kızına da takdir etmiş, başkalarına da. İslâm'da bugüne kadar gelmiş bir âdet ü an'anedir. Kitaplarımızda da bu kayıt mevcuttur ki nikâh kıyılırken mehir de beraber söylenir. Bunu altın para olarak takdir ederler ekseriyetle ki altının değeri değişmez. Bizim kâğıt paralarımızın değeri mütemadiyen değişiyor. Mesela; “Şu kadar altın para üzerinden ben sana mehir takdir ettim.” diyecek. O da senin yakana sarılıp da, “Ver bu paraları!” demez ama bunun takdiri vacib. Belki bize göre de bunu, hanımının eline teslim etmek lazım. “Peşin olarak, ben sana bunu vereyim, al paranı!” de, rahat et.

Hatta ve hatta en helâl para - çeşit çeşit kazançlar var ya, bunun en helâli- hanımına

verdiğin nikâh parasıdır. Mesela bazı hastalar vardır ki tedavi olmaları müşkül olur. Onun için; “Hanımının nikâh parasından bir miktar al. Onunla git biraz tereyağı al, biraz da bal al. Biraz da nisan suyundan karıştır. Bunu sabahları aç karnına yersen iyi olursun.” diye tavsiyeler de vardır.

Hz. Ali demiş ki;

“Yâ Rasûlallah! Gece namazına ne dersin?”

Gece namazı, teheccüd çok makbul!

“Onu kıl! Onu kılmakta yüz bin sevap var!”

Bunu geçen gün bir kitapta da gördüm. Mekke’de kılınan namaza yüz bin sevap var ya, gece kıldığımız namaza da yüz bin sevap var! Biz “Gidelim de Mekke’de kılalım, yüz bini alalım.” diye gayret ediyoruz. Bakın, burada da varmış işte. Gece kalkıp da kıldın mı, o yüz bini burada da veriyor Allah. Çünkü herkes uyuyor. Ses sedâ kesilmiş. O karanlık sırada sen de kalkacaksın. Bir abdest alacaksın. İnsanın üzerindeki uyuşukluk gider. Sonra da Cenâb-ı Hakk’ın huzurunda divanına durdun mu onun tadına doyum olmaz.

Bundan sonra sıra savma geldi.

“Namazı çok yap, sadakayı çok yap, orucu da çok tut!”

Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in oruçlarını okuyordum da diyor ki;

“Oruçlu adam sükût ediyor; onun sükûtu teşbihtir. Oruç tutmuş biraz uyuyacak; o da ibadettir. Oruçlunun uykusu da ibadettir. ‘Yâ Rabbi!..’ diyerek yalvarıyor; onu da Allah kabul eder.”

Çünkü Hak rızası için aç duruyor. O açlığından dolayı duasını da Cenâb-ı Hak reddetmiyor.

“Ameline de kat kat, hesapsız karşılık veriyor.”

Allah rızası için bir insanın bir günlük orucu, onu yetmiş sene cehennemden uzak eder. Cehennemin yüzünü görmez.

Onun için;

“Sâdât-ı sufiyye, sofuların büyükleri olan insanlar ihtiyâr etmişler ki bütün gün oruç tutmuşlar.”

Elhamdülillah geçen gün bir efendi duydum, bütün gün oruç tutuyor. Bayram günleri müstesna tabii. Allah nasip etmiş.

“Onların bazıları savm-i Dâvud’u tutmuş.”

Bir gün tutuyor bir gün yiyor.

“Bazısı da -Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*’in tuttuğu gibi- her pazartesi ve perşembeyi tutuyor.”

Eyyâm-ı Biyz denilen her ayın 13, 14 ve 15. günlerini tutuyor, sevapları da o nispette çok oluyor.

“Oruçta şart kıldılar; oruçta ölçü, bedeni zayıflatmamak şartıyladır.”

Bedenin ihtiyacı olan gıdayı vererek bedeni zayıflatmamak şartıyla oruç tutacaksınız; yoksa delicesine değil! Çünkü beden fazla düştü mü insan hayalâta kapılır. Hayalâta kapılınca kendisini evham alır, kendisini tımarhanede bulur.

Onun için;

“İnsana bakarsınız, namazdan alıkoyuyor. Hâlbuki namaz oruçtan efdaldir. Lokman *aleyhisselam* çocuğuna böyle vasiyet etmiş.”

Şimdi dersimize gelelim:

«كَانَ يُضَحِّي بِكَبْشَيْنِ أَقْرَنَيْنِ أَمْلَحَيْنِ، وَكَانَ يُسَمِّي

وَيُكَبِّرُ. حم، ن، ه، خ، م، عَنُ أَنَسٍ.»

Kâne yudahhî bi-kebşeyni akraneyni emlehayni ve kâne yüsemî yükebberru.

Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem*, kurban keserken boynuzlu, dolgun koç kesiyor. Hem de keserken *Bismillâhi Allahu ekber* diyerek *Allahu ekber* diye tekbir ile kesiyor. Onun için bize de aynen sünnet olmuştur. Kurbanlarımızı bu şekilde keseriz elhamdülillah.

«كَانَ يَضْرِبُ فِي الْخَمْرِ بِالنِّعَالِ وَالْجَرِيدِ. ه عَنْ
أَنَسٍ»

Kâne yadribu fi'l-hamri bi'n-neâli ve'l-cerîdi.

“İçki içenleri ayakkabı ile ve sopa ile de döverlerdi.”

«كَانَ يَضَعُ الْيُمْنَى عَلَى الْيُسْرَى فِي الصَّلَاةِ، وَرُبَّمَا
مَسَّ لِحْيَتَهُ وَهُوَ يُصَلِّي. ق، عَنْ عَمْرِو بْنِ حُرَيْثٍ.»

Kâne yedau'l-yümnâ ale'l-yüsrâ fi's-salâti ve rubbemâ messe lihyetehu fe hüve yüsallî.

Kâne yedau'l-yümnâ ale'l-yüsrâ fi's-salâti. “Namazda iken sağ ellerini, sol ellerinin üzerine korlardı.” *Ve rubbemâ messe lih-yetehu fe hüve yüsallî.*.. “Bazen de namazda şöyle sakallarını namaz kıldığı halde mesh ederlermiş.”

Oynamamak şartıyla bir kere tutar, öyle dururmuş. Bu da Resûlullah'a aittir.

«كَانَ يُضْمِرُ الْخَيْلَ. حم، عَنِ ابْنِ عُمَرَ.»

Kâne yudmmiru'l-hayle.

“Atı beslerlermiş.”

Bir müddet atı besliyor, ondan sonra yemini kesiyor. Bir ay, on beş gün mütemadiyen yem veriyor. Sonra yemini azaltıyor. Şu koşucuların, hayvanları koşturacakları zaman yaptıkları gibi. Cenâb-ı Peygamber; böyle yapınca hayvanlar daha çevik olurlarmış. Bir müddet besleniyor, ondan sonra onun yemini azaltarak o aldığı eti vücudunda kuvvetlendirip sıkılatırıyor.

«كَانَ يُعَبِّرُ عَلَى [فِي الشَّرْحِ: عَنِ] الْأَسْمَاءِ. الْبَزَارُ،

عَنْ أَنَسٍ.»

Kâne yüabbiru ale'l-esmâi.

“Rüyaları, görülen isimler üzerine tabir buyururlarmış.”

Mesela, Hasan isminde bir adam görmüş; iyi. Mesela rüyasında Cemil isminde bir adam görmüş; güzel. Bir de taş, demir gibi birisini görmüş; o da taş, demir gibi olur.

c. Yaş Hurma ile İftar Ve Oruçları Bozma Geleneği

«كَانَ يُعْجِبُهُ الرَّؤْيَا الْحَسَنَةَ. حَم، ن، عَنْ أَنَسٍ.»

Kâne yu'cibühü'r-ru'ye'l-haseneti. “Görülen güzel rüyalar hoşlarına gidermiş.”

“Ben bu akşam şöyle uçtum. Şöyle denizlerde yüzdüm. İşte melekler gibi göklere çıktım. Kâbe'ye gittim...” Bu gibi rüyalar insanların hepsinin hoşuna gider.

«كَانَ يُعْجِبُهُ الثُّفْلُ. حم، ت فِي «الشَّمَائِلِ»، ك، عَنُ

أَنَسٍ.»

Kâne yü' cibühu's-süflü.

“Tiridi severlermiş.”

Etle suyu koyuyoruz. Ekmeği doğruyoruz, üzerine bunu döküyoruz; bereketli bir mahsul olur. Herkes yer ondan. Onu severlermiş.

«كَانَ يُعْجِبُهُ إِذَا خَرَجَ لِحَاجَّتِهِ أَنْ يَسْمَعَ: يَا رَاشِدُ، يَا

نَجِيحُ. ك، ت، عَنُ أَنَسٍ.»

Kâne yu' cibühü izâ harace en yesmea yâ râşidü, yâ necîhu.

“Bir yere giderken birisi ‘Yâ Râşid!’ diye seslenirse, ‘Yâ Necîh!’ diye seslenirse hoşlarına gidermiş.”

Çünkü Râşid güzel bir isim. Ferah verici şeyler. Bu gibi şeyler hoşlarına gidermiş ki o işin iyi olacağına alâmet.

«كَانَ يُعْجِبُهُ الْفَاعِغِيَّةُ. حم، عَنُ أَنَسٍ.»

Kâne yü' cibühü' l-fâğiyetü. “Fâğiyeh, kına çiçeği, hoşlarına gidermiş.”

«كَانَ يُعْجِبُهُ الْقَرَعُ حَم، حَب، عَنِ أَنَسٍ.»

Kâne yü' cibühü' l-kar'u. “Kabak da hoşlarına gidermiş. Kabağı severlermiş.”

Kabakta birçok fevâid bahsediyorlar. “Akıl da kemâle ulaşmasına, kuvvetlenmesine sebep olurmuş.” diyorlar.

«كَانَ يُعْجِبُهُ أَنْ يُدْعَى الرَّجُلُ بِأَحَبِّ أَسْمَائِهِ إِلَيْهِ

وَأَحَبِّ كُنَاهُ. ع، طَب، وَابْنُ قَانِعٍ، وَالْبَاوَرْدِيُّ، عَنِ

حَنْظَلَةَ بْنِ حَذِيمٍ.»

Kâne yü' cibühü en yüd'a'r-racülü bi ehabbi esmâihi ileyhi ve ehabbi künâhu. “Arkadaşını çağırırken en güzel adı ne ise onunla çağırırdı, en güzel künyesi neyse onunla çağırırdı.”

“Ali Bey! Hasan Bey!..” gibi. “Ahmet! Mehmet!” diye bağırmaktansa biraz hoşuna gidecek bir şeyle taltif etmesi hoşlarına gidermiş.

«كَانَ يُعْجِبُهُ الطَّبِيخُ بِالرُّطَبِ. ابْنُ عَسَاكِرٍ، عَنِ

عَائِشَةَ.»

Kâne yü' cibühü' t-tibbâhu bi'r-rutabi.

Tibbîh, kavun veya karpuz mânasına geliyor.

“Sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin kavun veya karpuzu yaş hurmayla yemesi de hoşlarına gidermiş.”

«كَانَ يُعْجِبُهُ أَنْ يُفْطَرَ عَلَى الرُّطَبِ مَا دَامَ الرُّطَبُ،

وَعَلَى التَّمْرِ إِذَا لَمْ يَكُنْ رُطَبٌ، وَيَخْتَمَ بِهِنَّ،

وَيَجْعَلُهُنَّ وَثْرًا: ثَلَاثًا، أَوْ خَمْسًا، أَوْ سَبْعًا. ابْنُ

عَسَاكِرٍ، عَنِ جَابِرٍ.»

Kâne yü' cibühü en yüftira ale'r-rutabi mâ dâme er-rutabü ve alâ iz âlem yekün rutabün

ve yahtime bihinne ve yec'alehünne vitran selâsen ev hamsen ev seb'an.

Kâne yü'cibühü en yüftira ale'r-rutabi.

“Yaş hurma ile iftar etmeleri de hoşlarına gidermiş.” *Mâ dâme er-rutabü.* “Oruçlarını yaş hurma ile bozmak hoşlarına gidermiş.” *Ve alâ iz âlem yekün rutabün.* “Yaş hurma yoksa kuru hurma ile -temir diyorlar- iftar ederlermiş.” *Ve yahtime bihinne.* “Yemekten sonra yine üzerine biraz hurma yiyerek hatm ederlermiş.”

Evvelinde hurma ile başlarlar, sonunda nihayetinde yine hurma yerlermiş.

Ve yec'alehünne vitran selâsen ev hamsen ev seb'an. “Ya üç, ya beş, ya yedi olmak üzere namazdan evvel bunlarla iftar ederlermiş.”

«كَانَ يُعْجِبُهُ النَّظْرُ إِلَى الْأُتْرُجِّ، وَكَانَ يُعْجِبُهُ النَّظْرُ

إِلَى الْحَمَامِ الْأَحْمَرِ. طَب، وَابْنُ السُّنَنِ، وَأَبُو نَعِيمٍ

فِي «الطَّبِّ»، عَنْ أَبِي كَبْشَةَ؛ وَابْنُ السُّنَنِ، عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَبِي

نَعِيمٍ، عَنْ عَائِشَةَ.»

Kâne yü'cibühü'n-nazaru ile'l-ütrucci.

“Turunca bakmak da hoşlarına gidermiş.
Elmaya bakmak da hoşlarına gidermiş.”

Elmada fadâil çok. Rengi ayrı, tadı ayrı,
kokusu ayrı, lezzeti ayrı... Hepsini Cenâb-ı Hak
onun içinde toplamıştır.

Onun için onlara bakıldığı vakitte Allah’a
şükretmek lazım ki ne güzel meyvalar. Bol bol,
yazın da var kışın da var. Cennet gibi mâşaallah
memleketimiz! Allah bu nimetleri elimizden
almasın.

«كَانَ يُعْجِبُهُ النَّظَرُ إِلَى الْخُضْرَةِ وَالْمَاءِ الْجَارِي.

ابْنُ السُّنِّيِّ، وَأَبُو نَعِيمٍ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ.»

*Kâne yü'cibühü'n-nazaru ile'l-hudrati
ve'l-mâi'l-cârî.*

Kâne yü'cibühü'n-nazaru ile'l-hudrati.
“Yeşilliklere, ormanlara, ağaçlara ve meyvalık-
lara bakmak hoşlarına gidermiş.” *Ve'l-mâi'l-*
cârî. “Akarsulara bakmak da hoşlarına gider-
miş.”

«كَانَ يُعْجِبُهُ التَّهَجُّدُ مِنَ اللَّيْلِ. طَب، عَنِ جُنْدُبٍ.»

Kâne yü' cibühü' t-teheccüdü mine'l-leyli.

“Bunlardan daha üstünü gece namazları, teheccüd namazıdır.”

Şimdi yazın mesela bizim buralarda gecelerimiz kısadır. Gecelerimiz kısa olduğu için yatsıyı kıldıktan sonra yatmazdan evvel bir abdest tazeler, kılabildiğimiz kadar -hiç olmazsa dört rekât- namaz kılabilir de yatarsak inşaallah onlar da teheccüdümüz yerine geçer. Çünkü uzun gecelerde gece kalkmak mümkün ama şimdi arada üç saat var. Bu üç saati -bâhusus yorgun kimseler- nasıl böleceksin de kalkacaksın? Bunu bu sûretle yaparlarsa inşaallah teheccüd fazileti de kazanırlar.

«كَانَ يُعْجِبُهُ أَنْ يَدْعُوَ ثَلَاثًا، وَأَنْ يَسْتَغْفِرَ ثَلَاثًا. حم،

د، عَنِ ابْنِ مَسْعُودٍ»

Kâne yü' cibühü en yed' uve selâsen ve en yestağfira selâsen.

“Dua ederlerken üç defa söylemiş.”

Mesela; “Yâ Rab, beni affet! Yâ Rab, beni affet! Yâ Rab, beni affet!” “Yâ Rab, şunu ver bana! Yâ Rab, şunu ver bana! Yâ Rab, şunu ver

bana!” “Yâ Rab, bundan beni muhafaza et! Yâ Rab, bundan beni muhafaza et! Yâ Rab, bundan beni muhafaza et!” gibi üç kere söylüyor.

Ve en yestağfira selâsen. “İstiğfarı da en aşığı üç kere söylüyor.”

“Estağfirullah, estağfirullah, estağfirullah.”

Resûlullah için salât u selâm okuyalım:

Allahümme salli alâ seyyidinâ Muhammedîni'n-nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim.

Allahümme salli alâ seyyidinâ Muhammedîni'n-nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim.

Allahümme salli alâ seyyidinâ Muhammedîni'n-nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ âlihî ve sahbihî ve sellim.

Büyükler ahlâk-ı Resûlullah'ı şöyle sıralamışlar: Sabır, şükür, tevekkül, yakîn, sehâvet! Sehâvet, bahilliğın zıddıdır.

Cüneyd-i Bağdâdî *rahmetullahi aleyh* diyor ki;

“Dört şey vardır ki onlar insanları mukarrebînin makamına eriştirir; ilmi az olsa da

ameli az olsa da: Hilm, sehâvet, hüsnü'l-hulk, tevâzu!”

Hz. Ali Efendimiz de diyor ki;

“İnsanın olgunlaşması, olgunluğunun alâmeti dört şeyledir:

1.Yokken verebilmek, azken verebilmek.

2.Şimdi bizim gibi birisi tevazu eder, olur.

Mesela bakan olmuş, başbakan olmuş, reisi-cumhur olmuş. oradaki tevazu daha makbul. Biz tevazu etsek kimse kulak asmaz; “Eh pekâlâ, alçakgönüllü bir adam.” derler. Fakat büyük bir adamın alçakgönüllülük yapması, tevazu göstermesi; en büyüklük odur.

3.Birisi kabahat yapmış da diğeri, “Ben seni affettim.” demiş.

İyi ama hakkından gelemeyeceğin için affettin. Fakat hakkından gelebileceğin bir adamı affetmek daha makbul.

4.Veriyor ama başa kakmamak şartıyla!”

Necmeddîn-i Kübrâ denilen büyük zât var, o da vasiyetnâmesinde demiş ki;

“Ne kadar az olsa illa her gün bir sadaka vermek kâfidir.”

Kanaati de çok methetmiş.

İmâm-ı Şâfiî diyor ki;

“Kalbi zenginlerden ol!”

Eli zengin olmuş, kesesi zengin olmuş; para etmez. Gönlü zenginlerden ol!

“Az da olsa ona kanaat et! Dostlarının elindekilere göz dikme! Öl, kimseden bir şey isteme!”

Burada devlet kapısına da işaret var. Maaşlar ekseriyetle devlet kapısından geliyor.

Dün bir genç geldi. Ben de üzüldüm. Bu sene son sınıf talebesiymiş, bir dersten kalmış. Bu dersi veremezse kalacak, mektepten atılacak. “Acaba olur da bir duasıyla kurtarabilir miyiz...” diyerek gelmiş, bir ümit! Baktım çok me’yus. “Ne üzülyyorsun yahu? Belki senin hakkında hayırlısı böyledir! Geçemezsen ekme kapısı yok değil ya, bir kapıdan kovarsa bin kapıdan Allah insanlara rızık verir. Bak, bu kadar insan hep dünyada geçiniyorlar. Mutlaka maaşla geçinmek şart değil ya!” dedim.

Sonra, belki darılır mısınız bilmem de, bugün çok talebe okuyor. Yüz binlerce... Bu insanların gözleri hep memurlukta. İnsanlarda hep, “Okuyalım, bir masaya oturalım da buradan maaş alalım.” derdi var.

Hâlbuki bu çok hatalı bir şeydir. Oku; okuduktan sonra bir mesleğin sahibi ol! Ticaretin sahibi ol, sanatın sahibi ol... Neyin sahibi olursan ol. Devletin kapısından para bekleyeceğine kafanı işleterek kazancınla geçin!

Bir kere memuriyette kafalar ölür. Çünkü düşünmeye meydan kalmaz. “Bu masada benim bu işim var. Ne düşüneceğim artık?” der. Gelir saat, imza atar gider. Ama çalışan insanın kafası mütemadiyen işler; “Nasıl bu rakiplerin üstüne çıkayım? Nasıl bunlardan daha iyi para kazanayım?..” diyerek kafasını devamlı olarak çalıştırmak mecburiyetindedir.

Ama öteki, “Ne olursa olsun.” der, “Oturdu mu, nasıl olsa üç senede bir terfî var.” diye düşünür. İş yolunda demektir.

Onun için, burada İmâm-ı Şâfiî çok haklı söylemiş:

“Öl! Alçak, âdi insanlardan bir şey isteme.”

Bir var ki insanlar cömerttir, kibardır, naziktir, verir; verirken de utanarak verir, sıkılarak verir, mahcup olarak verir. Affet kusurumu, der. Layık bir şey değil ama kabul ediniz, der.

Bir de var ki verirken istemeyerek kerhen verir. Aldığına da pişman olursun ama ne yapalım, zaruret in vardır.

“İdare-i maişetin, maaşın için gönlünü yaralama!”

Allah rezzaktır. Hiç kimse aç kalmamıştır ve açlıktan ölmemiştir.

“Bütün mahlûkatın rızkı Allah’a aittir.”

Fakat biz dükkânların, kapıların üzerine *er-Rızku alallâh* yazarız ama içimiz durmaz. O yazı orada durur ama ona itimadımız çok zayıftır.

“Tamah eden, tamah sahibi ebediyen doymaz.”

Az tamah eden çok zarar getirir derler.

“Tama’ kelimesinde *tı*, *mim* ve *ayın* harfleri vardır. Hepsi boş harflerdir, içleri boştur.”

Allah kusurlarımızı affetsin. Tevfîkât-ı sâmedâniyyesine mazhar etsin. Sevdiği, razı olduğu kullarının arasına kabul etsin inşaallah.

Müslümanlığın şartlarını unuttuk galiba, Müslümanlığın şartı İslâm’ın; *el-İslâm*, İslâm’ın esası *sin-lâm-mim*, İslâm selamettir. Selametten gelen bir kelimedir. Herkese *Selamün aleyküm*, “Allah’ın rahmeti senin üzerine olsun

kardeşim. O Allah'ın selamı senin üzerine olsun. Sen de selamette olasın. Hasta olma, fakir olma, dertli olma, cansız olma; sağlam, kavî, afetlerden emin bir insan ol..." diyoruz. Selamın mânası budur.

Biz müslümanız elhamdülillah. Müslüman olduğumuz için hep kardeşlerimize böyle selamet istemek boynumuzun borcudur. İslâm'ın vazifesidir. Binâenaleyh, biz bildiklerimize, gördüklerimize selam verirken; bütün müslümanların kardeş olması dolayısıyla dualarımız da müşterektir. *Ettahiyyatü* de en büyük delilidir.

Ettehiyyâtü lillâhi ve's-salavâtü ve't-tayyibât es-selâmü aleyke eyyühe'n-nebiyyü ve rahmetullâhi ve berekâtüh es-selâmu aleynâ ve alâ ibâdillâhi's-sâlihîn.

Cenâb-ı Peygamber; "Selamını aldım yâ Rabbi, fakat bilmukabele; *esselâmü aleynâ ve alâ ibâdillahis sâlihîn*, o selam bizim üzerimize ve Ümmet-i Muhammed'den ne kadar sâlih kulun varsa hepsini doğrult, Ümmet-i Muhammed'in hepsi selamette olsun." diyor.

Onun için selamette olan insanlar, birbirinin aleyhinde konuşmaz -hatalı da olsa, kabahatli de olsa, kusurlu da olsa- onu örtmeye, bastırmaya, kapamaya çalışır. Müslümanların alâmeti bu!

İsa *aleyhisselam*'ın bir sözünü tekrarlayayım:

İsa *aleyhisselam* cemaate sormuş:

“Siz gece soğuk bir havada bir yerde yatıyorsunuz. Gece kalktınız, baktınız ki arkadaşlarınızın üzerleri açılmış. Ne yaparsınız?”

“Örteriz efendim!” demişler.

“Bir bedenin muhafazasından daha üstündür bir adamın şerefi! Bir adamın sıhhatinden, sağlığından daha ehemmdir onun şerefi, onun haysiyeti. O haysiyet ve şerefi ihlâl etmek, onun açık olan üstüne buz serpmek gibidir.” demiş.

Allah kusurlarımızı affetsin. Onun için gerek bildiklerimiz, gerek bütün kardeşlerimize karşı sevgi ve muhabbetlerimizde dâim olmak; onlar hakkında da bildiğimize ve bilmediğimize de haklarında daima hayır dualar etmek, Müslümanlığın vazifesidir. Allah o güzel yoldan hiçbirimizi ayırmasın.

Resûl-i Ekrem *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretlerini vücûd-ı saadetleri ne fazla uzun, ne fazla kısa, ne fazla şişman, ne fazla zayıf; mutedil. Beyaz yüzlü, sakalları müdevver. Kaşları gayet güzel. Gözlerinin siyahı siyah, beyazı beyaz. Kendisine ne bir bit dokunmuş -o zaman bit var ya, bitler daha yeni bitti. Eskiden çok vardı.- ne de üzerine bir sinek konmuş. Bir sinek de konmamış, vücudunda bir bit de bulunmamıştır. Öyle olmakla beraber def'-i hacet ettiklerinde kazûratını yer yutardı. Onun kazûratını kimse görememiştir. İdrarı misk gibi idi. İdrar dediğimiz su misk gibi içilirdi. En iyi su olarak. Vücûd-ı şerîfleri hiç koku sürünmeseler de misk gibi kokardı. Geçtiği yollardan, “Buradan Peygamber geçmiştir.” diye kokusundan anarlardı. Herhangi bir çocuğa elini sürse, “Bu çocuğa Peygamber’in eli değmiştir.” diye kokusundan herkes bilirdi.

Herkese karşı güleryüz, tatlı dil ile muamele etmiştir. Hizmetkârı olan Enes’e, hayatları boyunca bir kez bile “Yâ Enes! Niçin bunu böyle yapmadın?” dememiştir.

“Allah dileseydi yapardın, demek ki Allah dilememiş ki sen de yapmamışsın, senin kabahatin yok!” deyiverirmiş.

Allah şefaatine cümlemizi nâil eylesin. Bu Peygamber-i âhir zamanın yolundan hiçbirimizi ayırmasın.

Âmin.

Beraber bir salât u selâmla tamamlayalım:
es-Salâtü ve's-selâmü aleyke yâ Resûlallah!

es-Salâtü ve's-selâmü aleyke yâ Velîyyallah!

es-Salâtü ve's-selâmü aleyke yâ Nebiyyallah!

Lillâhi'l-Fâtiha!

Mehmed Zahid KOTKU

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü